

AM.

KIS LAP

»JÖN A KIRÁLY S A KIRÁLYNÉ!« (Lásd a 310. lapon.)

BC.
I.
m-épület
lat.

20. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet.

A SZÉP KILÁTÁS.

— Elbeszélés. —

(Több képpel.)

STENEM, milyen szép lehet amott, ott a hegyek közt! Csak én egyszer oda juthatnék!

Igy sóhajtott fel a kis Piroska és elmerengve nézett ki az

ablakon, honnan messze lehetett végig látni a vidéken.

A ház, melyben Piroska és öt éves kis öcsse, Andorka lakott, a falu szélén egy kis domb oldalában állt. A virágos udvar előtt volt az udvar, azon túl gyönyörű zöld rétság terült el, melyet egy kis patak szelt keresztül. A patakon túl ismét messze terjedő rétek, majd szántóföldek következtek, azután pedig lassanként magasra emelkedett a talaj: eleinte kisebb dombok, majd mindég nagyobb-nagyobb hegyek tornyosultak egymásra. Sötétzöld erdők fedték a hegyek oldalát, de a legmagasabb csucok kopáran meredtek ég felé egészen a felhők közé.

Ez a hegység messze volt Piroskáék házatól, de Piroska még is úgy nézte, mintha csak itt a szomszédban volna; sőt olyanformát is gondolt, hogy ő körülbelől ismeri is azt a szép vadregényes vidéket, mert a hány mesét hallott és olva-

sott erdőkben lakó tündérekéről, elvarázsolt királykisasszonyokról s effélékről, azt mind úgy képzelte, mintha ebben az erdőségben történt volna, melyet ő a szobája ablakából láthat. Ezért támadt bohó kis fejében az a gondolat, hogy jó volna egyszer oda elsétálni. Hátha találkozna a tündér királynővel, vagy bele tévedne valami titkos, bűvös barlangba, mely aztán királyi palotává változnék át? Ha máskor megtörténhetett ilyesmi, miért ne történhetnék meg rajta is? Piroska csupa valóságnak vette, amit a mesékben olvasott.

Az volt a nagy baj, hogy a gyermekeknek már rég meghalt a mamájuk, a kihez fordulhattak volna. Atyjuk orvos volt, még pedig jeles orvos, akit messze földre hívtak betegekhez, úgy hogy csak ritkán volt otthon s gyakran több napig, sőt egész hétig is odamaradt. A gyermekekre az öreg gazdaasszony ügyelt, de ez inkább szeretett a szomszédba ellátogatni és ott beszélgetni, amit bátran meg is tehetett, mert Piroska igen szelid, csöndes leányka volt, soha sem törte fejét pajkos csínyeken, nem kellett félni, hogy valami bajba keveredik; Andorka pedig engedelmes kis testvére volt testvér-nénijének s a világért sem mert ellenmondani, ha Piroska valamit parancsolt.

Igy a két testvér sokat volt magában s játszott csöndeskén kedve szerint. Andorka lovagolt vesszőparipán, fogdosott lepkét, Piroska pedig olvasott meséket, aztán elmondta Ankorkának s mindketten megegyeztek, hogy azok az erdei tündérek, elvarázsolt kastélyok amott tul abban a nagy erdőben vannak.

Egy szép nyári delután ismét ott ültek az ablakos erkélyen s jóízűen ették ozsonnára a pompás friss tejcskét egy nagy csészéből (Lásd a képet a 308. lapon.) Andorka, aki a sok szaladgálásban ugyancsak elfáradt, nem igen gondolt semmire, hanem csak falatozott jóízűen; de Piroska ki-kitekintett az ablakon a távol kéklő bérczekre s feje tele volt a sok mesebeli tündérrel. Hirtelen aztán megszólalt a távoli szép vidékekre mutatva:

— Ugy-e, Andorka, te is szeretnél egyszer eljutni oda ahoz szép kilátáshoz?

Őszintén megvallva, Andorka bizony még soha sem gondolt erre; de arra a világerért sem lett volna bátorsága, hogy ellen mondjon Piroskának; ha Piroskának tetszik valami, az bizonyosan jó is; és hát mért ne szeretne ő is eljutni arra a szép vidékre. A fiúcska tehát, miatt a szája tele volt tejes kiflivel, így felelt:

— Persze, hogy szeretnék . . . nagyon szeretnék!

— Hát tudod mit? Holnap reggel elmegyünk oda.

Már ettől megijedt kissé Andorka, mert ámbár fogalma sem volt arról, mennyire messze van az a hegység, azt még is gyanította, hogy kissé nagy séta volna.

— Holnap az nagyon hamar van, mondá akadozva. Mért menjünk már holnap?

— Mert apácska nem lesz itthon . . . azt mondta, hogy csak három nap múlva jön haza. Én pedig el akarok menni oda, föl egészen arra a legmagasabb sziklára . . . látod azt a magas sziklát? Oh, ott gyö-

nyörü lehet . . . azon túl van a tündérek országa, meglásd, milyen szép lesz!

A tündéreket Andorka is kívánta látni, de azért mégis voltak holmi apró aggodalmai.

— Igen, az nagyon szép volna . . . De hát tudjuk-e az utat?

— Oh, te együgyű kis fiú! Hiszen látod, hogy mindig csak egyenesen kell mennünk és szépen oda érünk.

— De hátha megéhezünk?

— Arról is gondoskodunk. Az én kis táskámba berakunk mindenféle enni-valót s majd a puha pázsiton és árnyas fa tövében ebédelünk. Oh, milyen pompás lesz! Csak igyekeznünk kell, hogy ha korán hajnalban utnak indulhassunk.

Ez ellen már megint komoly kifogása volt Andorkának, mert az igazat megvallva, ő bizony álmos táská volt.

— Miért kellene hajnalban indulnunk? ahhoz nagyon korán kell fölkelni!

— Korán bizony! Oh meglásd, mily kellemes kora reggel kint lenni a szabadban! Persze, te azt nem tudod, mert mindig elalszod a nap fölkeltét; de majd meglátod, mily pompás az, ha az ember hajnal hasadtakor már a mezőkön járhat. Különbem nem csak ezért kell korán indulnunk, hanem azért is, hogy észre ne vegyen senki.

E szavak azonban új aggodalmat támasztottak Andorkában. Egészen elkomolyodott s mélyen gondolkozni látszott; végre aztán mégis csak előállott kifogásával, mondván:

— De hát apácska . . .? Nem gondold, hogy haragudni fog?

— Apácska? oh dehogy! Hiszen nincs itthon. Mire hazajön, mi is régen itthon leszünk. Tudod, hogy neki sok dolga van, nem igen bánja, akármivel mulatunk, csak bajba ne keveredjünk. Ettől pedig csak nem félsz, ha velem vagy?..

Andorka valóban komolyan meg volt győződve, hogy csakugyan semmi baj sem történhetik, ha Piroska vele van.

Teljesen meg-
egyeztek tehát a holnapi nagy kirándulás felett s Andorkának még csak egy aggodalma volt:

— És ha csak későre érünk oda és északára haza nem juthatunk?

— Oh, annál jobb... akkor majd keresünk valami jó éjjeli szállást... találunk ott jó embereket, vagy

erdei tündéreket... oh, ki tudja, milyen érdekes kalandjaink lesznek! Meglehet, hogy aranyos hintóban, szárnyas lovakkal térünk vissza, mint a kis Boriska, aki eprement szedni, megmentette a békának elvarázsolt királyfit, aztán királyné lett és hatlovas hintón vitte el szüleit magához a pompás királyi palotába.

Már ez ellen Andorkának semmiféle kifogása és ha a mesebeli Boriskának le-

hetett ilyen szerencséje, nem látta át, mért ne lehessen nekik is? Végkép elhatározták tehát, hogy másnap korán reggel indulnak. Andorka aztán még kiment az udvarra játszani, Piroska pedig gondoskodott kenyérről, kalácsról, almáról s más ennivalóról, mindent berakott szépen a kis kézitáskába s aztán eldugta, hogy senki meg ne láthassa. Este korán lefe-

küdtek, aminek az öreg gazdasszony csak örült, mert most annál nyugodtabban mehetett a szomszédba kissé feleslegesen.

Másnap reggel még nem is virradt, mikor Piroska már talpon volt és Andorka ágyához lépett.

— Andorka, kelj föl! Siess! A kis fiu nagy álmosan

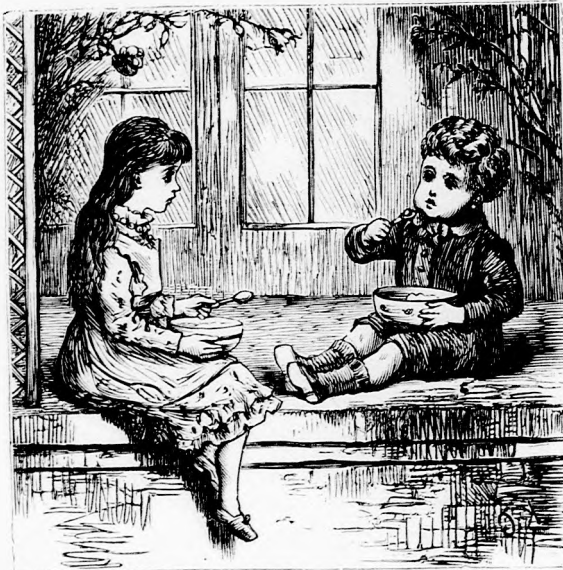
félig fölnyitotta szemeit.

— Mi az? Mi baj? Hiszen még sötét van! mondá.

— Csak kelj föl és öltözzél gyorsan!

— De még nagyon korán van!

— Dehogy van! Négy óra elmúlt, mindjárt megvirrad. Nézz csak ki az ablakon, milyen gyönyörű odakint... a felhők már pirosodnak a fölkelő naptól,

... JÓIZÛEN ETTÉK A TEJECSKÉT. (Lásd a 307. lapon.)

a madarak zengenek . . . mindjárt nem léssz álmos, csak dugd ki a fejedet!

Szegény Andorka bizony álmos volt, még pedig nagyon; de Piroska nem engedte tovább aludni s végre is föl kellett kelnie. Mivel pedig a kis fiu még nem tudott maga felöltözni, Piroska hamar felöltöztette, aztán az ebédlőbe lopózott; hozott egy kanna tejet s miután ezt megitták, így szólt:

— No, most már indulhatunk.

Andorka, kezében egy jókora darab kalácssal, kész volt az indulásra; Piroska tehát, kezébe fogva az eleséggel teli táskát, óvatosan kinyitotta a kertre nyíló kis ajtót s néhány percz mulva már kint voltak a szabadban.

Gyönyörű reggel volt, a nap épen pirkadni kezdett s az üde lég csakhamar egészen kiverte az álmod Andorka szemé-

. . . ANDORKA KEZÉT TARTVA . . .

ből. A mint a falu utcáján végig mentek, még nem találkoztak senkivel, mély csönd uralkodott mindenütt, mindenki aludt még, csak ők ketten voltak már utban s ez nagyon tetszett nekik.

Piroska roppant jókedvű volt terve sikerülte miatt s szeretett volna futva menni előre, hogy mentül hamarabb eljusson céljukhoz. De Andorka nem

tartotta a dolgot olyan sietősnek s nem is birt olyan szaporán gyalogolni. Piroska tehát kénytelen volt a kis fiu mellett szépen lassan ballagni előre, egyik kezében az eleséges táskát, a másikban Andorka kezét tartva.

Minden baj nélkül eljutottak a falu végére s mikor kiértek a mezőre, egészen bátorságban érezték magukat. Itt már

senki sem állhatja útjokat, mehetnek kedvük szerint, amerre akarnak. Még egy ideig az országuton haladtak tovább, mert Piroska tudta, hogy nem messze fekszik a patak s csak a hidon át juthat a tulsó oldalra. Ezért, bár Andorka inkább szeretett volna a virágos réten járni, a poros országuton mentek, míg nemsokára eljutottak a patakhhoz.

(Folytatása következik.)

»JÖN A KIRÁLY S A KIRÁLYNÉ!«

(Képpel a czimlapon.)

JÖN a király s a királyné,
Gyorsan fiam, gyorsan!
Az uteza már fényben uszik,
S a nagy »éljen!« harsan.

Igy ni! A mi ablakunk is
Ragyog a nagy fényben.
Szeretett királyi páruunk
Éljen, éljen, éljen!

LIKAVA VÁR ROMJAI.

(Képpel a 320. lapon.)

KEDVES FORGÓ BÁCSI!
KIS OLVASÓTÁRSAIM az ország különböző részeiből már sokszor leirtak és le-rajzoltak ami kedves »Kis Lap«-unkban egyes szép tájakat vagy nevezetességeket, melyek vidékünkön láthatók. Itt nálunk a hegyes felvidéken Szepes, Liptó, Árva, Trencsén vármegyében vannak ám szép tájak, regényes romok a régi századokból s ha télen kissé talán nagy is a hideg, annál kellemesebb ám most, mikor kitavasodik s a magas hegyeket borító erdők ismét zöld színben pompáznak.

Itt-ott a hegyek közül egy-egy meredek szikla nyulik ki s a szikla tetején ódon romok emelkednek, melyekről a közel lakó nép százféle mesét regél. Minap apácskával rokonainkat meglátogatni men-

tünk s képzelheti kedves Forgó bácsi, mily örömem telt a kellemes kocsikázásban. Egyszerre, nem messze az országutól, magas hegyescsú tetejében gyönyörű váromot pillantottam meg, melyet már ismerni véltem, ámbár e tájon még soha sem jártam. Csakugyan ismertem is egy fényképről, mely nálunk otthon volt és ezt az ősrégi várat, Likavát ábrázolja.

Ilyen regényes maradvány a régmúlt századokból sok van itt a mi vidékünkön s mint a többinek, úgy Likavának eredetét sem tudja már ma senki. Mint apácska beszélte, hajdanában hatalmas ur lakott benne, kinek az egész vidék hódolt. Ellenségei elől biztonságban volt, mert mikor még ágyu nem volt, akkor a magas hegy csucsan emelkedő bástyákat nem igen lehetett egykönnyen bevenni. Később ellenséges hadseregek is jártak e vidéken s a vár sok ostromot kiállott, anélkül, hogy elfoglalták volna, míg végre egyszer mégis ellenség kezére került, ki egy részét elpusztította. Mikor aztán a háborus, vad idők elmúltak és emberek békésebb foglalkozás után láttak, nem volt többé senkinek kedve, hogy ott lakják a zordon hegytetőn; az ódon várat többé nem javítták s így lassanként mindinkább omladozik. Most már csak a pásztorok járnak körülötte és keresik néha az elásott kincseket, melyekről a mesék szólnak, melyeket azonban természetesen soha senki sem tudott megtalálni.

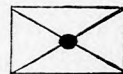
Kedves Forgó bácsit szívesen üdvözölve maradok

hü kis olvasója

Lipthay Józsi.

REJT V É N Y.

Vilmos

Tel

A ZÖLD SZIGET.

— Mese —

Egy szilajul zuhogó vizesés közelében állott egy hatalmas ur palotája s nem messze tőle egyik szegény szolgájának házikója. A palota körül pompás hársfák és jegenyék emelkedtek hűvös árnyékot nyujtva a nap heve ellen, a szegény szolga háza mellett pedig egyetlen vadkörte-fa állott, mely bizony nagyon kevés árnyékot nyujthatott. De a szegény ember mégis nagyon szerette ezt az egyetlen fát, épen azért, mert többje nem volt; ez a körtefa volt az ő legdrágább kincse a földön.

A tomboló folyam közepén, épen szemben a hatalmas ur palotájával gyönyörű sziget terült el, mely örökzöld pázsitjával, pompás ligeteivel, virágos bokraival tündéri látványt nyujtott. A hatalmas ur rendkívül szerette volna ezt a szép szigetet birtokaihoz csatolni, de nem lehetett s ez roppantul bosszantotta. Nem lehetett pedig azért, mert a folyam oly rettenetes sebes volt, hogy teljességgel lehetetlen volt eljutni a tulsó partra. A

palota ura már többször megkísérlte, hogy hidat épít a szigetre; de midőn a hid már félig készen volt, a viz sodra a bevert czölöpöket kettétörte, mint valami gyöngye nádszálakat. Hiába hívta segítségül a gonosz szellemeket is, — nem tudott eljutni a szigetre.

Egy napon a hatalmas ur a kis házkó mellett elhaladva, meghallotta, hogy a szegény ember, ki igen kevéssel beérte, vidáman dalolgat. Ez bosszantotta a hatalmas urat, mert épen nagyon rosz kedvű volt, hogy megint elsodorta a viz a félig kész hidat, melyet a szigetre építeni kezdett. Azonnal előhivta tehát a szolgát és megparancsolta neki, hogy három hét alatt hidat építsen a folyón keresztül a szigetre mert különben börtönbe vetteti, házat pedig porrá égeti.

— Isten segítségével megkísértem! felelé a szegény szolga.

Azonnal munkához látott, hozott az erdőből nagy szálfákat s szaporán dolgozott a hid készítésén. A hid fele már készen volt és a hatalmas ur örvendezve gondolt arra, hogy nem sokára végre eljut a gyönyörű szigetre, — mikor a folyó közepén a legnagyobb czölöp kettétört s a szegény embert, ki épen rajta dolgozott, magával rántotta a vízbe. A földesur, ki a partról nézte a munkát, dühösen szitkozódott, hogy a szolga erősebb czölöpöt nem választott.

— Ugy kell a semmirevalónak! Ha engem megbosszantott, legalább ő is beleful.

Mert aki itt beleesett a vízbe, az soha többé ki nem szabadult. De mekkora volt csodálkozása, midőn a szegény

szolga kiuszott a partra és minden baj nélkül megjelent ismét a szárazon.

— Hogy birtál kimenekülni? kérde az ur bámulva.

— A jó tündér jött segítségemre és kivezetett a partra, és azt mondta, hogy a hid csak úgy fog elkészülni, ha feláldozom, ami legdrágább kincsem van. Megteszem szívesen, csak hogy örömet szerezhessenek az én uramnak.

— Tedd meg és én gazdagon megjutalmazlak, viszonzá ura. Ha a hid elkészül, a sziget negyedrésze a tied lesz, ott élhetsz majd boldogan.

— Isten segítségével megkísértem.

Ezzel a szegény ember hazament és gondolkodott, mi az ő legdrágább kincse? Nem talált egyebet, mint azt a szép vad körte fát, melynek árnyékában eddig pihenni szokott, ha a nehéz munkában elfáradt. Szinte könnyezett, midőn arra gondolt, hogy ezt a kedves fáját kivágja; ez volt egyetlen disze szegényes udvarának, ez alatt játszottak gyermekei, — de meg kellett lenni. Fogta a fejszét, tövé-

ben kivágta a fát, levagdalta a galyait s törzéből czölöpöt faragva, ezt verte be a folyó közepébe ott, a hol a víz sodra épen a leg-

erősebb volt. És ime ez a czölöp szilárdul megállott s a hid nemsokára készen volt.

— Isten segítségével sikerült! szólt

MAGYAR SZENT ERZSÉBET. (Lásd a 318. lapon.)

a szegény ember, amint a gyönyörű szigetre lépett és térdre borulva hálát adott a Mindenhatónak.

A hatalmas ur is nagyon megörült és sugárzó arccal ment végig a hidon, hogy a szigetet elfoglalja. Amint a szige-

nagyon is nagy, nem tudnék én mit csinálni e sziget negyedrésszel. Csak egy csöndes, árnyékos helyet jelölj ki nekem, ahol házacskát építhessek magamnak s aztán nyugodtan tölthessem még hátralevő napjaimat.

— Micsoda? kiáltá az ur gunyosan Te hitvány féreg, hát csakugyan azt hitted, hogy én majd megosztom veled, hogy neked adom egy részét e gyönyörű szigetnek? Köszönd, meg hogy nyugodtan élhetsz tovább is eddigi kunyhódban! Takarodjál innen s többé ne lássalak e szigeten!

— Oh uram! Akkor hát engedd meg legalább, hogy egy fiatal fácskát vihessek innen s elültethessem annak a helyére, a melyet kivágtam, hogy a hidat elkészíthettem,

— Egy fűszálat sem szabad innen elvinned. Takarodjál!

A szegény ember szomoruan indult haza s amint a hidon végig ment, melyet annyi fáradsággal készített, melyért legdrágább kincsét feláldozta, könnyek toltak szemébe. És egy könnyecpp

ten járkált, találkozott a szegény szolgálival, aki így szólt:

— Uram, a jutalom, melyet ígértél,

épen a ra a czölöpre esett, mely a vadkörtefából készült. A szegény ember tovább ment, de az a könnyecpp csodálatos módon

emészteni kezdte a czölöpöt. Alig ért a szegény ember a tulsó partra, már a hid közép-czölöpe egészen el volt korhadva, ketté tört s vele együtt az egész hid iszonyu robajjal a vízbe zuhant, mely a romokat magával sodorta.

Rémülten látta ezt a gonosz ember ott a szigeten. Ugyane pillanatban pedig a folyó közepéből fölemelkedett a tündér és így szólt hozzá:

— Háládatlan! Örökre börtönödsz ez a sziget s ha nem akartad másnak megadni méltó jutalmát, légy megátkozva új kincseddal örökre.

Aztán a másik parton álló szegény emberhez fordulva, mondá:

— Te pedig, aki legkedvesebb jószágotad feláldoztad, hogy másnak örömet szerezz, menj a palotába és foglald el, — legyen ezentul a tied!

— Oh, azt nem tehetem, hiszen nem az enyém!

Öröm sugárzott a tündér arcán s így szólt ismét:

— Akkor hát menj haza és légy boldog.

A tündér eltűnt a hullámokban, a szegény ember pedig hazament. És ime, háza előtt ismét ott áll a kedves vadkörtefa, csakhogy ezuttal tele aranyos gyümölcsessel, mely soha sem fogyott el; akármennyit adott el, a fa mindig tele volt s a szegény ember békében és boldogan élte napjait. A gonoszt pedig soha sem látta többé senki, — nem menekült ki többé a szigetről.

*

KÁRIUSZ KIRÁLY.

— Mese. —

EGHALT az öreg király, nagy pompával eltemették s fia, a dölyfös Káriusz lett király.

Megkoronázták s mikor a templomból hazatért, megparancsolta, hogy utjában minden ember térdre boruljon s a földet érintse homlokával. És az emberek, rettegve a hatalmas ifju királytól, leborultak s a földet érinték homlokukkal.

Káriusz király pedig nagyon boldog volt és nagyon gyönyörködött hatalmában, mely előtt az emberek porba borulnak. Ki is adta a parancsot, hogy ezentul soha senki sem merjen a király jelenlétében másképp, mint térdre borulva, megjelenni.

Az udvaroncok, amint ezt a parancsot hallották, rögtön tudták, hányadán vannak; fölismerték Káriusz király gyöngegségét. A jobbak busultak, a gonoszabak azonban összebujtak, sugtak-bugtak és elhatározták, hogy majd kifognak ók a gögös királyon. Midőn Káriusz király másnap fényes trónusára ült, az udvaroncok földig borultak s egyikök így szólt:

— Hatalmas és dicső vagy, oh király! De ugy volna hozzád méltó, hogy ne járnál ily közel a gyarló emberek között, hanem magasabban trónolnál.

Ez a hízélgés tetszett a királynak.

— Igazad van, derék hivem! mondá. A palota födelének tetejére kell trónomat helyezni. Onnan nézek majd le reátok.

Másnap a királyi trónus fönt volt a palota legtetetjén, Káriusz király helyet foglalt rajta, de lent az udvaroncok ismét azt kiáltozták:

— Hatalmas és dicső vagy, oh király! De úgy volna hozzád méltó, ha még magasabban trónolnál.

Káriusz királynak tetszett a hízlgő szó s ugyancsak törte a fejét, hová helyezze a trónját, hogy elég magasan legyen a gyarló emberek fölött. Végre megpillantotta a keresztet a templom tornya csucsán.

— Oda helyeztetem trónomat! gondolá. Olyan magasan még soha egy király trónusa sem volt.

Rögtön kiadta a parancsot; de hosszú idő telt bele, míg a torony tetejéig állványt és lépcsőt tudtak építeni. Végre azonban elkészült minden s Káriusz király nagy bajjal felkapaszkodott a torony tetejére s ott leült trónusára. Nagyon boldog volt, most már valóságos kis istennek képzelte magát. A mellette térdelő udvaroncot leküldte, hogy hallgassa meg, mit beszélnek az emberek. Az udvaronc visszatervén, jelenté, hogy ezt mondogatják:

— Hatalmas és dicső vagy oh király! De úgy volna hozzád méltó, ha még magasabban trónolnál!

— Még magasabban? szölt Káriusz megzavarodva. De hát hol?

Fölkelt s bámult a magasba, hová helyezhetné trónját, aztán ismét letekintett a mélybe, elsédült, leesett a roppant magasságból és szörnyet halt.

A nép azután választott új királyt, aki nem kívánta, hogy előtte porba boruljanak, hanem arra törekedett, hogy boldoggá tegye az országot.

*

A RÓZSA-KIRÁLYNÉ ÜNNEPE.

— Mese. —

ELEG nyári idő volt. A rózsakirályné aranyos kertjében levél-karszékében ült; gondolatai szerte röpkedtek. Meglepetésére egyszerre a fecskéfarkú lepke állt előtte, aranyos frakkban; meghívót tartott kezében és így szóla:

— Felsőgedet hű alattvalói bálünnepélyre hívják meg.

A királyné elolvasta a meghívót és így felelt:

— Jól van, meg fogok jelenni.

A lepke udvariasan köszönt és távozott. A rózsakirályné pedig fölkelt, összehivatá udvari hölgyeit és tudtukra adta, hogy bálünnepélyre fogják őt követni, melyet az ő tiszteletére rendeznek. Kedves kis rokonát, a szerény vad rózsikát is magával akarta vinni. Öltözködés végett fölment kastélyába, ott magára vett bálünnepélyét, aztán leült udvari fogatába.

A kocsis gyöngyház-csigahéj volt, mely elé hat fehér egér volt fogva; kocsisa pompás tollazatu kolibri Sebesen futottak az egérlovak, úgy, hogy nem sokára már az arany palota előtt álltak, melyben az ünnepély rendeztetett. Kapus a szitakötő volt, ez előugrott, kinyitotta a pompás fogatot, és méltóságosan kilépett a rózsakirályné, ki a vendégek között elhaladva kíséretével, elfoglaltá trónusát, mely babérlevélből volt készítve.

A vendégek között lehetett látni a királyné vetélytársát a kaméliát is, a hideg külsejü mályva-rózsát, a bus liliumot, az őszhaju szegfüt bájos leányaival,

aztán ott volt még a nefelejts, a szerény ibolya, a buzavirág, a mezei harangvirág, a jó futó hajnalka, a buzakalász aranyos ruhájában, a kábitó illatu jáczint, a török tulipán, az estike, a rezeda, a tavasz hirdetője a hóvirág, a gyöngyvirág, a vanília, az árvácska és a tarka köntösű mákvirág.

Tánczosoknak megjelentek a rózsabogár, az ős-czinczér fiaival, a darázs mint generális, a méh pedig ezredesi rangban. A méltóságos, vörös frakku suszter-bogár, a cserebogár, a nagyságos szarvasbogár, a zöld bajszerű szőlő-úrfi, mint előtánczos a karsu szöcske, és a hosszú bajszerű havasi czinczér fiaival. A vendégek között a mezei püspök, a keresztos pók is megjelent.

Házi asszony a pipaacs volt. A termék diszítését a pókok és a hernyók vállalták el, a konyhát és terítést a hangyák, a világításról a Szent János-bogárkák, a zenéről a mező híres zenészei a tücskök gondosko tak.

A fő-hangya gyors léptekkel a lapulevélhez sietett és így szóla:

— Jó estét lapulevél!

A lapulevél barátságosan viszonzta a köszöntést, a fő-hangya pedig a következő kérelmet adta elő:

— Kedves lapulevél, légy szíves, az én díszes terítésennél szolgálj abrosz gyanánt.

A lapulevél beleegyezett, és együtt elmentek.

A multság kitünően sikerült, a táncz vigan folyt. Elragadóan tánczolta a viola a minétet, a rezeda a négyest, a tulipán a mazurt, a vanília a

keringőt, a csárdást pedig valamennyien. Tánczrend gyanánt az ötlevelű lóhere szolgált.

A hajnal pirja inté az egybegyűlteket, hogy itt az ideje a szétoszlásnak, hogy kiki foglalja el rendes helyét! A rózsakirályné megköszönte hü alattvalóinak a pompás multságot és kíséretével együtt visszatért rendes kertii palotájába.

A LAPDA.

(Képpel a 317. l.)

MRE urfi lapdát
kapott.
Nem is hagyott
Neki nyugtot,
Egész nap csak
lapdázgatott.
Hanem, komám,
Nem is amolyan
új módi
Lapda volt ám,
Melyet könnyü
ellódítani.
Régi módi lapda,
Olyan kemény
fajta,
Volt a';
Madzaggal sűrűn
befonva.
Hol kapósdit ját-
szott vele,

Hol meg abban telt a kedve,
Hogy majd mellbe,
Hasba, hátba,
Fültövön, oldalbordába
Majd meg fejbe,
Ütögette
Azt, aki elment mellette,
»Ugy-é bár, hogy jó kemény?«
Kérdezé nagy hivalkodva
Mikor jól talált a lapda,
A goromba kis legény.

De az nem jutott eszébe,
 Hogy majd meg is unják végre
 Sziüntelen dobálodzását.
 Megtörtént hát
 Minek jönni kellett, jött:
 Három vagy négy nap előtt
 Elemért,
 Ki épen a kertbe ért.

Hogy az ajtót kinyitotta
 Az a lapda
 Ugy oldalba
 Kollintotta
 Hogy roszul is lett bele.
 De alig hogy magához tért
 És elmúlt a szédülete,
 Düh fogta el jó Elemért.

Mellette fekszik a lapda —
 Gyorsan kapta
 S Imréhez úgy odacsapta
 Hogy lepördült a kalapja,
 Maga meg a fübe hosszan
 Elterüle szinte holtan . . .
 . . . . .
 Nem sokára felüdült.
 S a mint ágya szélén ült

Szentül fölfogadta
 Hogy kezébe nem kerül
 Többé kemény lapda,
 Vagy ha kemény lenni is találna —
 Soha senkit nem dob vele hátba;
 Megmarad a kapósnál
 Se magának
 Avagy másnak
 Soha bajt így nem csinál.

DÓRI.

DÓRI az ő
mamájának
Aranyos kis
lánya,

Nincs is neki kedvességben
Bizony ninesen párja.

Szelid, okos és ugy cseveg,
Csicsereg, akár a
Feje fölött ágon ringó
Kis pintyő madárka.

Van bábuja, kis cziezája,
Vidám kis kutyája,
Hátul-toló, kipárnázott
Pompás kocsikája.

Leczke után gyorsan szalad
A kert hátuljába,
S estig tölti idejét ott
Dalolgatva, játszva.

MAGYAR SZENT ERZSÉBET.

(Képpel a 312—313. lapokon.)

KÖZEL ezer esztendeje, hogy magyar hőseink ezen a földön letelepedtek, a mely most a mi szeretett hazánk. Ezer esztendő nagy idő s ezalatt sok nagy esemény történt, sok dicső férfi szerepelt, kiknek történetét mi most érdeklél és kegyelettel olvassuk. Voltak nagy hőseink, voltak böles királyaink és voltak olyanok is, kiket ritka erényeik miatt az egyház a szentek közé sorolt haláluk után. És a szentek közt volt egy nő is, kinek emléke még mai napig is él: magyarországi szent Erzsébet.

Több mint hatszáz éve, hogy az ájtatos, de gyöngye király II. Endre uralkodott Magyarországon. Ennek leánykája született, kit Erzsébetnek kereszteltek s ki aztán istenfélő nevelésben részesülvén, egész életén át arra törekedett, hogy jót cselekedjék és a szegények, szenvedők inségét enyhítse.

Még kicsiny gyermek volt, mikor Magyarországból elvitték Németországba, Thüringia herczegségbe, mert már kicsiny korában eljegyezték a thüringiai herczegnek, kinek aztán neje is lett. A herczeg hatalmas ur és vitéz lovag volt, fényes várkastélyban lakott és sok ezer jobbágy szolgált neki; és e szegény jobbágyoknak szomorú volt az életük, mert akkor, abban a régi időben majdnem olyanok voltak, mint a rabszolgák s ha bajuk, szomorúságuk esett, nem is volt kihez forduljanak segítségért. De odafent a fényes várkastélyban Erzsébet szive megesett a szenvedőkön; nem telt neki kedve abban, hogy maga pompában és bőségben éljen, mikor mások nyomorognak. Leszállt tehát naponként kastélyából s meglátogatta a szegények kunyhóit, ápolta, vigasztalta a betegeket és kincseit a szegényeknek osztogatta szét.

Voltak azonban a nemes szívű Erzsébetnek mégis ellenségei, kik ellene fon-

don
bev
tör
mid
s m
lest
kére
ijed
hitt
akar
tott
eles
s a
azon
áldo

dök
sem
sába
szenv
láig
megh
iktat

szent
neves
hirne
udvar
gekne
kép, n

MEG

mában

H
Margit,
és Ilon
Józsai,
Lázár
Pazár
Béla, B
Emma,
és Ödö
gyel Sá
Pfeffer
Aladár,

dorkodtak és árulkodtak, végre pedig bevádolták férjénél, hogy gonoszságokon törí a fejét. A rege szerint egy napon, midőn Erzsébet épen eleséget, orvosságot, s más effélét vitt betegeinek, férje megleszte s hirtelen elébe állva, fenyegetőleg kérdé, mit rejtegett kötényében. Erzsébet ijedten felelte: »Rózsát«. De férje nem hitte s Erzsébet nagy ijedelmére látni akarta a rózsákat, szétbontá az összehajtott kötényt és ime, — csoda történt! az eleség, orvosság valóban rózsává változott s a herczeg megszegyenülten távozott, azontul pedig nem háborgatta többé az áldott jószívű nőt nemes tetteiben.

Messze földről sereglettek a szenvedők a nemes szíví Erzsébethez, ki soha sem fáradt belé a jótékonyág gyakorlásába s bár később szomorú csapások, nagy szenvedések érték őt magát is, mind haláláig anyagi erényű nő maradt. És mikor meghalt, a kath. egyház szentjei sorába iktatta és mai napig mint szentet tiszteli.

A rege számos csodát is jegyzett föl szent Erzsébet életéből s emlékét sok hirnemes költő és festőörökítette meg. Egyik hirnemes festő lefestette, amint kastélya udvarán az egybegyűlt szegényeknek, betegeknek bő alamizsnát osztogat, s ez az a kép, melyet nektek bemutatok.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 17-ik számban közölt betűrejtvény megfejtése:

„Huszoney.”

Helyesen fejtették meg: Babics Margit, Machniczky Adrienne, Leipziger Margit és Ilona, Hirsch Anna, Lujza, Toncsi, Sebő és Józsi, Balassovich Alice, Szentiványi József, Lázár Nellike, Czebrián István, Kohn Hermína, Pazár Erzsí, Hecht Emil, Faragó Pista, Göllner Béla, Blaskovich Ilma, Fürst Bertalan, Kelemen Emma, Aranka és Dezső, Vörösváry Ilona, Feri és Ödön, Bacsó Pongrácz, Pilsák Rudolfin, Lengyel Sándor, Gábor és Lajos, Horváth testvérek, Pfeffer Erzsí, Róza és Juliska, Reich Vidor és Aladár, Jankó Gyula és Béla, Spitzer Kornélia.

Jakobei László, Puky Gyula, Siska Erzsike, Reiner Gyula, Balzsay József, Bak Hermína, Ilona és Vicza, Lazarsfeld Ágosta, Schober Gizella és Irén, Lipthay Béla, Reicher Irma és Paulovics Amália, Uramovits Margit, Hamburg Albin, Géza és Lajos, Lichtmann Mór, Viczián Mariska, Géza és Bercei, Mészáros Rózsa, Kovács Pál, Schlesinger Mihály, Scherer Anna és Rezső, Nagyperkátai izr. iskola tanulói, Pilsy Jerne és Sarolta, Hirsch Aranka, Szentirmay Béla, Kaiser Hermína és Aladár, Mellyes Irén, Fülöp Regina és Kálmán, Poszvék Olga és Nándor, Sellyey Ilona, Kauders Ilka, Ella és Lajos, Wolkenberg Gizella és Béla, Markgraf Erzsike.

*

A »KIS LAP« XVI. köt. 16-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag beküldték: Friss Etelka, Szlavkay Jolán és Irma, Lipták Berta, Dobrzsánszky Olga.

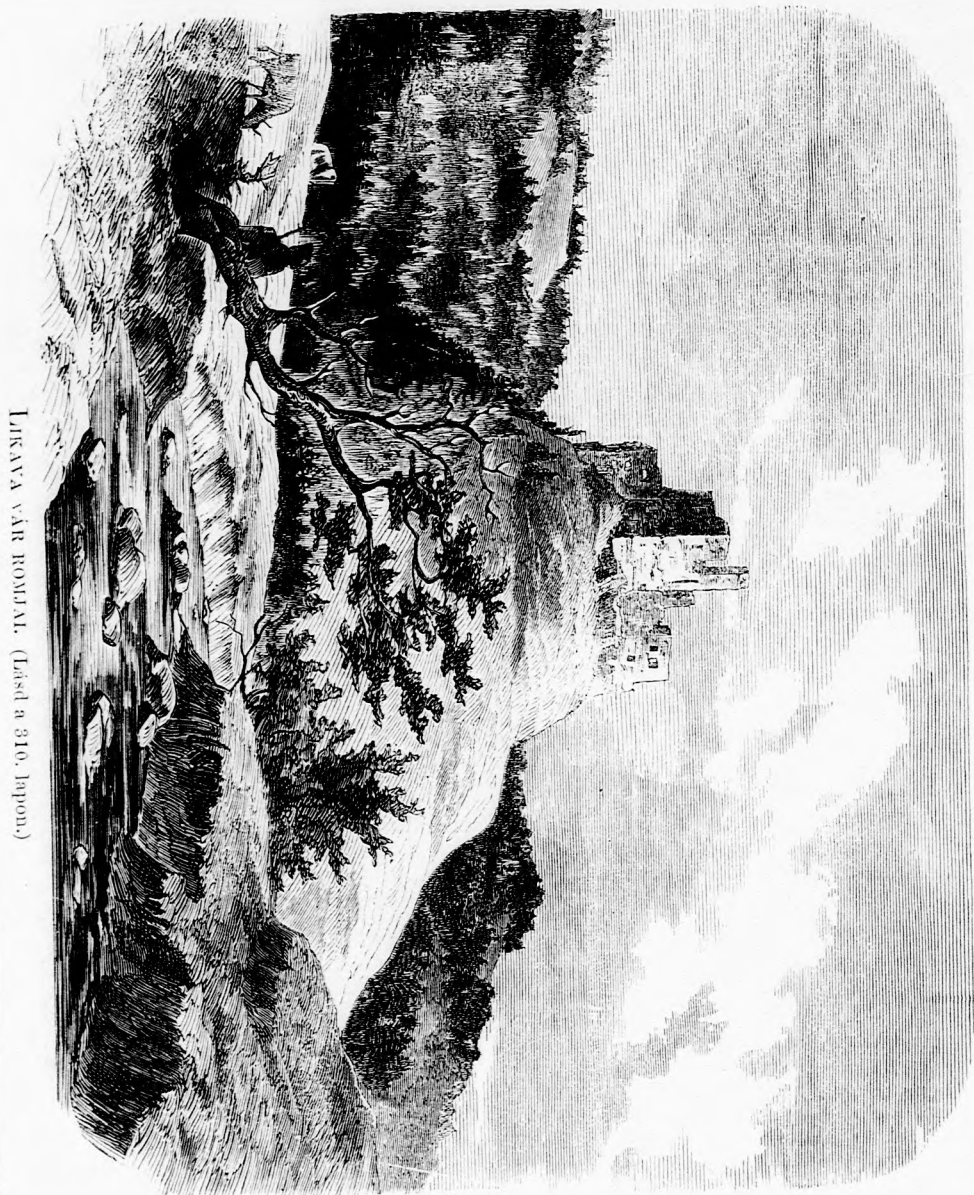
Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül újabb adakoztak:

Löbl Vilma gyűjtése 13 ft. 15 kr. (ehhez járultak: Löbl Vilma és testvérei, Hubert J. ur családja, Hubert Lajos, Polakovics Lőrincz, Kármán Achill urak 1—1 ft.; Singer Jakab, Back Gyula, Löw Frigyes, Staub Lajos, Blum Salamon urak 50—50 kr.; Löbl Laura k. a., Oberländer Fülöp ur, Brüll Sarolta asszony 40—40 kr.; Popper Mórcaz ur, Uhliarik Evelin, Schwarz Gyula, Dani és Emil (együtt), Rothmüller Rozália asszony 30—30 kr.; N. N. 25 kr., Steinfeld Ella és Bódog, Polakovics Béla, Löbl Johanna asszony, Lövy J. ur, Rothmüller Elvira, Singer Szidónia, Singer Selma, Deutsch Paulina k. a., Bock Róza asszony, Reichenfeld Miksa ur, Kriszhaber Rozália asszony, Delhaes Hedvig, Hirschl Manó, Löbl Izidor és Schwarz Adolf urak 20—20 kr.); Thorotzkay Mariczi és István 2 ft.; Uramovits Margit gyűjtése 3 ft. 95 kr. (ehhez járultak: Uramovits Margit 2 ft.; Fröhlich Anna 40 kr., Márton Iluska 30 kr., Venczel József, Bartha Eszter 20—20 kr., Uray Erzsí, Kosztra Marika, Kosztra Palika, Rác Ilona, Bay Miklós, Bay Laczika, Govrik Sándorka 10—10 kr., Uray Jóska, Uray Sándorka, Rác Kálmán 5—5 kr.), összesen 19 ft. 10 kr. Ehhez hozzáadva a múlt számban kimutatott 475 ft. 89 krt, tesz a »Kis Lap« eddigi gyűjtése mindössze 494 ft. 99 krt, 3 db. aranyat és egy magyar huszast.

Ez adományokat rendeltetésük helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szíví kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

LIRAVA VÁR ROMJAI. (Ését a 310. lapon)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.